

Ilustrirani **Slovenec**

Leto IV

Tedenska priloga »Slovenca« (šl. 236) z dne 14. X. 1928

Štev. 42

K osmi obletnici nesrečnega koroškega plebsčla:

Zgoraj: Slovenska Ziljska dolina, spredaj: Šmohor, v sredi Preseško jezero, v ozadju Dobrač. — Spodaj: Velikovec.

Z manevrov nemške armade

ki so se vršili pred kratkim v Šleziji: v sredini stoji markantna postava državnega predsednika, maršala Hindenburga, na levo od njega je prejšnji šef vojnega poveljstva, generalni polkovnik Seeckt, na desno v ospredju pa stoji sedanji poveljnik nemške armade general Heye.

General Janky

vrhovni poveljnik sedanje madžarske armade.

Razstava sodobne kulture v Brnu

Mesto Brno proslavlja desetletnico osvobojenja z bogato razstavo, na katero niso upravičeno ponosni le prireditelji, temveč vsa češkoslovaška. Paviljoni zanje so postavljeni na prostoru, kjer se je vršil pred petimi leti orlovski zlet. Vseh 17 paviljonov tvori harmonično celoto, sama glavna rotunda pokriva 16.000². Razstavljeni so tu veleznimivi predmeti, ki spominjajo na boj Čehov in Slovakov za osvoboditev, pregled sedanjega stanja v državi ter veleznimivo gospodarsko, kulturno in socialno gradivo. Svoje oddelke imajo higijena, pravosodje, javna varnost, pošte, železnice, aeronavtika, arheologija, kemija, cerkev, zgodovina, časnikarstvo, montanistika, melioracije, razne panoge industrije in obrti, trgovina, umetnost itd. itd. Skratka: razstava nudi v polnem pomenu besede pregled celokupne sodobne češkoslovaške kulture. Kdaj bodo mogli prirediti takšno razstavo tudi Slovenci?

Strašni požar v Madridu

V nedeljo, dne 23. p. m. zvečer, je zadela Madrid strašna nesreča. V velikem gledališču »Novidades« so se namreč vnele med predstavo kulise. Naenkrat je bil v plamenih ves oder in odtod se je širil ogenj z bliskovito naglico tudi na vse ostalo poslopje. Med občinstvom je zavladala strašna panika. Bežeče množice so hitro prenapolnile vsa stopnišča in izhode. Nastala je silna gneča, ki je onemogočala hitro izpraznitev gorečega poslopja. Z zgornjih sedežev so skakali ljudje v parter, tu jih je pa objemal dušljiv dim, da so padali v nezavest in zgoreli. Odigrali so se nepisni prizori. Požar je zahteval nad 100 mrtvih žrtev in več sto lažje ali težje ranjenih. — Naša slika nam kaže pogled na pogorelo gledališče izviška. Z nje je dobro razvidno, v kaki nevarnosti so bila tudi vsa sosedna poslopja.

Iz političnega življenja in vrvenja v prestolnici

Dr. Niko Subotić

finančni minister v sedanji Koroševi vladi.

Skupina zemljoradniških poslancev

Od leve na desno: D. Vujić, Joca Jovanović (voditelj stranke), Čubrilović, Kokanović in Šavlić.

Uprava grada Belgrada ali »Glavnjača«

Med nepoučenimi vlada naziranje, da je »glavnjača« del nekdanje stare belgrajske trdnjave z mokrotnimi podzemskimi ječami itd. In vendar temu ni tako. »Glavnjača« se zove namreč skoro vili podobno poslopje v parku nasproti belgrajske univerze. Glavni njen nedostatek je, da je premajhna, ostali nedostatki gredo pa seveda na račun uradništva in orožnikov, ki v Srbiji s kaznjenci že od nekdaj niso ravnali z rokavicami. Dr. Korošec je bil prvi notr. minister, ki se je že pred več meseci osebno prepričal o razmerah v »glavnjači«. Že tedaj je stopil v stik z belgrajsko mestno občino, da zgradi ta za policijo novo, primernejše poslopje, razen tega je pa nastopil tudi z vso strogostjo proti krivcem na vsako upravičeno pritožbo, ki je zanjo zvedel. Nobenega dvoma ni, da bo tudi vse krivce pri zadnji aferi z ruskim polkovnikom Legatom zadela zaslužena kazen, v kolikor so te pritožbe upravičene. Velik del se jih je namreč že doslej menda izkazalo za — laž.

Slike k Slovenskemu biografskemu leksikonu

Jerše Josip

(* 1872), cerkveni govornik.

Homan Alojzij

(1863—1922), zdravnik.

Jamšek Franc

(1840—1892), šolnik.

Dvorišče bivšega dominikanskega samostana v Ptuj

z gotskimi krogovičji iz 1. polovice XV. stol. V tem poslopju je nastanjen novi ptujski muzej.

Na levi:

Fasada bivše dominikanske cerkve

kjer se nahaja sedaj lapidarij rimskih kamenitih spomenikov.

Spodaj:

Viktor Skrabar

notarski koncipijent, ki vodi že 25 let ptujski muzej in je oskrboval tudi njegovo selitev v nove prostore.

K otvoritvi novega muzeja v Ptuj

Ptujsko Muzejsko društvo slavi te dni pomemben jubilej. Dne 3. avgusta t. l. je preteklo petintrideset let, odkar se je vršil njegov ustanovni občni zbor in ko je bil izvoljen njegov prvi odbor: predsednik Josip Ornič, preds. namestnik prof. Cilensek, tajnik Maks Ott in blagajnik Josip Gspaltl in odborniki Krupička, R. Sadnik in W. Blanke.

Temeljni kamen za Muzejsko zbirko v Ptuj je položil prof. Fran Ferk (umrl 12. novembra 1925 v Gradcu), ki je bil izvoljen leta 1895. za predsednika in je poklonil muzeju svojo kulturno-historično zbirko, ki se je nahajala prej v Gamlicu pri Arvežu, Ferkovem rojstnem kraju. Kako velikega pomena je bila ta poklonitev, izhaja iz tega, da se še danes naziva muzej v Ptuj Mestni Ferkov muzej.

Za Ferkovo zbirko so sestavili kataloge Felsner, prof. Pirchegger in dr. Brem. Numizmatično zbirko je uredil in katalogiziral g. Gailhofer sen. Za ureditev rimskega oddelka pa imata največ zaslug notar g. Viktor Skrabar in dr. Abramič, ravnatelj splitskega muzeja, ki je spisal tudi Vodnik po muzeju in stavbnih ostankih rimskega mesta Poetovio (slovensko izdajo priredil prof. Sovre 1925).

Prva leta po ustanovitvi se je muzejsko društvo omejevalo na izsledovanje rimske naselbine na Gor. Bregu in na Hajdinu. Prof. Gurliit je odkril leta 1899. prvi, 1902. pa drugi mitrej.

Sistematična izkopavanja, ki so jih vodili od leta 1903.—1928. dr. M. Abramič, V. Skrabar, E. Riedel, K. Tragau, dr. W. Schmid, dr. R. Egger in dr. B. Saria, so pridobila za muzej mnogo dragocenih najdenin. Ugotovil se je 1913 rimski most preko Drave in odkril tretji mitrej, ki jih je odkopal V. Skrabar. Mitrej stoji na svojem mestu v stavbi, ki je last muzejskega društva.

Vsa leta svojega obstoja je muzejsko društvo pridno in uspešno delovalo ter uživa velik sloves med sorodnimi institucijami ter v znanstvenem svetu tuzemstva in inozemstva. Številni poseti uglednih znanstvenikov od vseh strani Evrope to potrjujejo.

Ves čas, zlasti pa zadnja leta, je imelo muzejsko društvo velike križe in težave z muzejskimi prostori. Zbirke so se množile leto za letom, tako da jih ni bilo mogoče pregledno in lepo razvrstiti, temveč so se morali rimski spomeniki hraniti v kleti gimnazijskega poslopja, ostalo pa je bilo natrpano kakor v kakem skladišču v dveh oziroma treh sobanah v nadstropjih.

Pred petimi leti — ob tridesetletnici društva — je še v Abramič-Sovretovem Vodniku zapisal uvodničar: »Na žalost so zbirke našega muzeja spravljene dosihmal v kaj neprikladnih, na tri nadstropja podeljenih prostorih. Njih preselitev v drugo, pripravnije poslopje je za danes še zgolj skromna želja.«

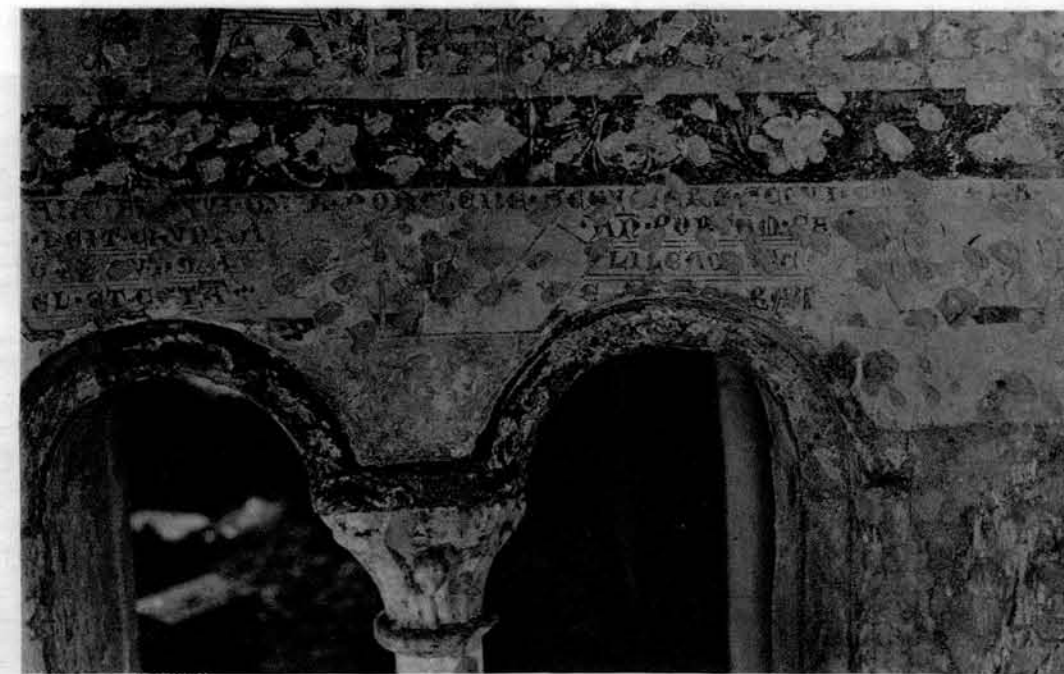
Leto 1928. je tedanjemu skromno željo spremenilo v resnico, katere se ni nihče nadejal.

Pod gerentstvom sedanjega magistratnega ravnatelja g. M. Žavatlala v sporazumu z novim odborom in županom g. M. Brenčičem se je posrečilo mestni občini leta 1928., da je kupila nekdanji dominikanski samostan od g. dr. Čuliča, ki je bil pridobil stavbo od vojaškega erarja za nameravano tvornico za svilo. Obupna stanovanjska beda je dala povod za ta nakup, v načrtu pa je bilo tudi, da se preskrbe muzeju novi dostojni prostori v samostanski zgradbi. Dulce et utile je obveljalo tudi v tem slučaju. Pri adaptiranju stavbe, ki je služila skoraj poldrugo stoletje (od leta 1786. večinoma vojaškim namenom, so se odkrili nepričakovano bogati in zanimivi zakladi in pomniki iz srednjega in začetka novega veka: okna, zidovje in vrata prvotne cerkve iz trinajstega stoletja, freske iz 14. stoletja in poznejše dobe, grbi, napisi, strukture itd.

Znameniti križni hodnik z dvoriščem in prostori na levi od glavnega vhoda z refektorijem služijo sedaj muzeju in so sami po sebi izredno lepi in zanimivi. V njih so sedaj razvrščene pregledno in učinkovito vse muzejske zbirke, kakor so jih razvrstili med počitnicami pod vodstvom gg. Skrabarja in dr. Abramiča, prof. Bratanič, upr. Peček, Gailhofer sen., gđ. Mervič, Smodič in Bratkovič.

Slike v refektoriju in deloma tudi freske je restavriral g. Gailhofer ml. Lapidarij se je namestil v srednji del bivše dominikanske cerkve.

Muzejsko društvo, ki ima sedaj za predsednika dr. Komljanca, podpredsednika V. Skrabarja, blagajnika prof. Aliča, tajnika Smodiča ter odbornike: Matevžiča, Kanduča, Pečka, Stiplovška, dr. Remca ter kot zastopnike mestne občine dr. Fermevca, Piricha in Frasa, in ki šteje 500 članov, je združilo proslavo petintridesetletnice svojega obstoja z otvoritvijo novih prostorov v bivšem dominikanskem samostanu. Proslava je določena za 3., 4. in 5. novembra ter pomeni ta jubilej gotovo pomemben mejnik v razvoju ptujskega muzejskega društva. Dr. A. R.

Ptujski muzej:

Vrh romanskega okna iz 1. polovice 13. stol. in freske z napisi iz sredine 14. stol.

Na desni:

Strop refektorija

bivšega dominikanskega samostana s stukturami iz začetka 18. stol.; tu je sedaj slavnostna dvorana ptujskega muzeja.

Spodaj:

Mihael Brenčič

ptujski župan, ki je jako pospešil preselitev muzeja v nove prostore.

Vzhodni križni hodnik bivšega dominikanskega samostana, kjer je nameščen ptujski muzej. Na levi: Pogled od severne strani; na desni: Pogled od južne strani (v ozadju na steni slika Marijinega oznanenja iz Dürerjeve dobe).

Južni križni hodnik s Ferkovo kulturno-historično zbirko.

Severni križni hodnik z zbirkami iz rimske dobe.

Velika kanalizacijska dela v Mariboru

Ob približni 25 letnici velike povodnji v Melju se je slednjič le pristopilo k definitivni regulaciji Počehovskega potoka in k enotni kanalizaciji Meljskega predmestja.

Mnogo cestnih, še več pa hišnih kanalov se je z vso svojo nesnago stekalo v Počehovski potok, tako da je ob suši tekla v njem skoraj sama gnojica.

Večkrat se je že nameravalo te nedostatke odpraviti, toda nikoli ne na zadovoljiv način.

Lansko leto se je pričelo v mestnem gradbenem uradu s pripravami za kanalizacijo Meljskega predmestja s posebnim ozirom na higijenični odvod Počehovskega potoka, ki ga že v Krčevini razni kanali močno onesnažijo. Bilo je takoj jasno, da se vprašanje za odprto strugo ne bo rešilo in da je treba vso vodo potoka odvesti v zaprtih kanalih v Dravo.

Ker priteka Počehovski potok iz 4 km² velikega padavinskega zaledja z močnim odtokom, je bilo treba pri računanju notranjega obsega kanala upoštevati maksimalni odtok 30 m³ vode na sekundo tako, da bo tudi pri največjih nalivih vsaka nevarnost poplave popolnoma izključena, kar se je pri zadnji poplavi tudi izkazalo. Zato ima kanal v prerezu 5 m², kar mu daje značaj tunela. Kanal sam se izvrši v dveh oblikah. V strugi potoka med Einspielerjevo in Krempljevo ulico se napravi v dolžini 350 m pravokoten, z železobetonsko ploščo pokrit betoniran jarek, dočim se v Kraljeviča Marka ulici vsled velike obtežbe napravi v dolžini 500 m betoniran obok, ki ima razprtino 2,70 m in je 2,60 m visok.

Samo pri tem obokanem kanalu je zaposlenih dnevno nad 200 delavcev.

Poleg tega obsežnega glavnega kanala, ki služi edino le za odvod Počehovskega potoka in deževne vode s cest, se je napravilo še več cestnih kanalov v drugih ulicah, da se kanalizirajo nekatere na novo oziroma zvežejo med seboj že obstoječi kanali. Skupna dolžina teh kanalov znaša 1.400 m, dolžina raznih priklopov pa preko 500 m.

Stroški celotne popisane kanalizacije znašajo približno 3.000.000 Din, kar predstavlja močno postavko izrednega proračuna mestne občine v korist Meljskega predmestja, od katere občina ne bo imela nobenih dohodkov, temveč le zavest, da je napravljen zopet velik korak naprej k popolni, sanitarnim zahtevam odgovarjajoči kanalizaciji.

Delo izvršujeta mariborski podjetji ing. Šlajmer in Jelenec ter ing. Accetto in drugovi, ki morata biti z vsem gotovi do 1. nov. 1928.

Po dokončani kanalizaciji Melja ter regulaciji in tlakovanju Meljske ceste bo dobil ta okraj novo, modernejše lice, kateremu bo sicer manjkala sedanja idilična umazanost ob potoku, ki bo izginil, in bodo prizadeti prebivalci okraja brezdvomno zadovoljni.

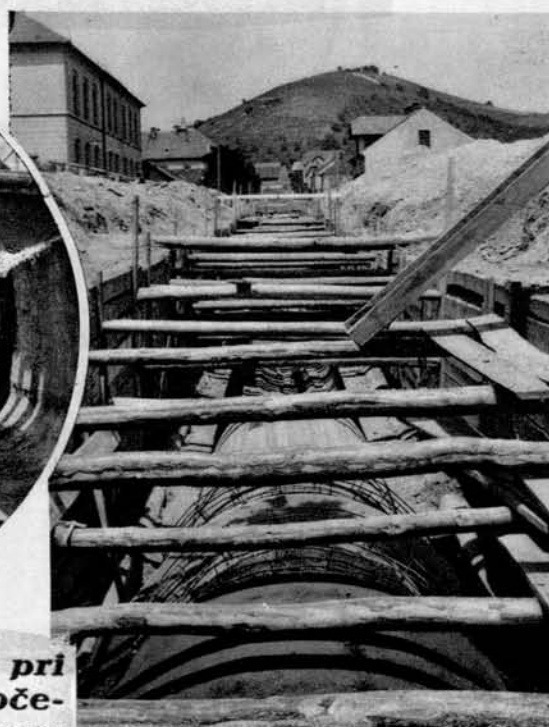
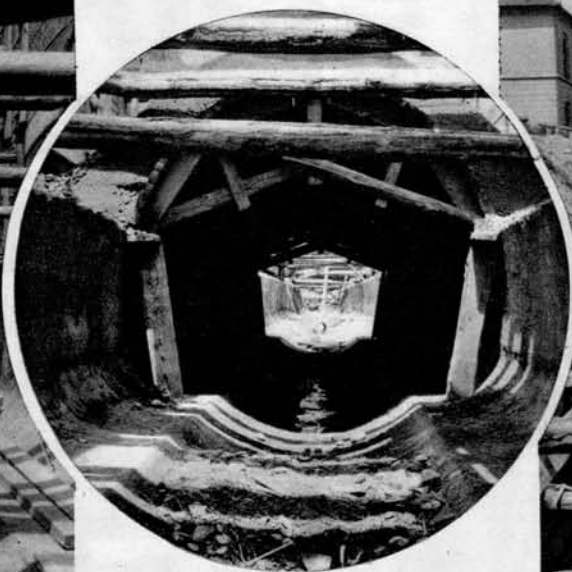
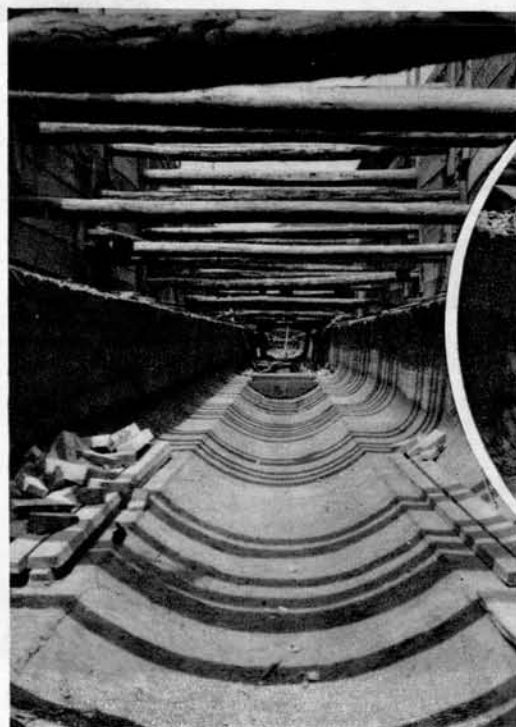
Ob zaključku naj še omenimo, da je ta impozantna kanalizacija v meljskem predmestju zaenkrat največje in največastnejše delo te vrste v naši državi.

Stara struga Počehovskega potoka
ob Meljski cesti v Mariboru.

Izkopavanje jarka za kanal

Razne gradbene faze pri gradbi kanala za Počehovski potok v Mariboru

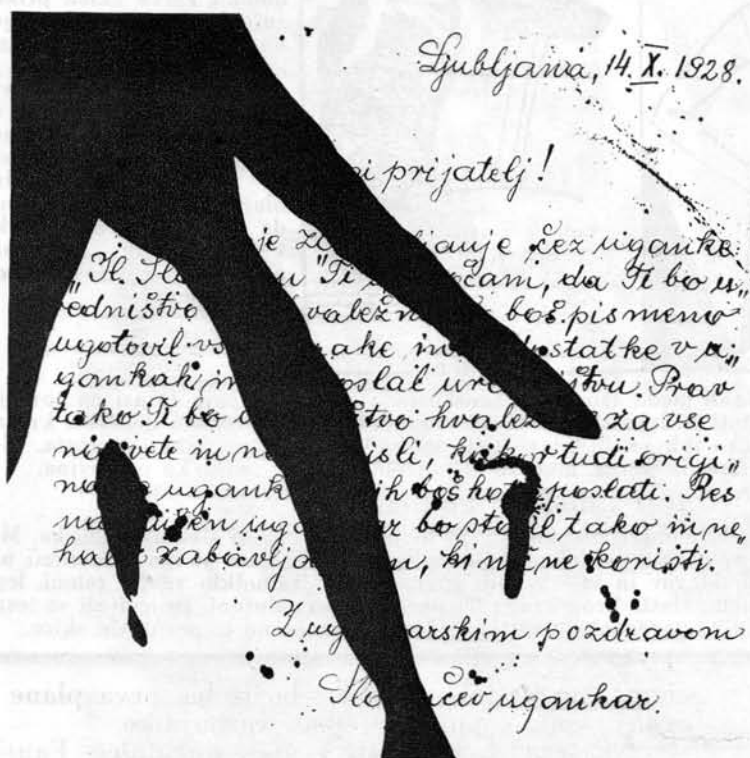
Ivan Rojec

dekan tolminski in eden najzaslužnejših narodnih delavcev na Goriškem, ki je umrl dne 2. p. m.

Bogata Irgatev

Sluga osnovne šole na Grabnu v Ljubljani si je vzgajal na šolskem dvorišču 4 vinske trte (dve sta stari po 27 let, 2 pa po 17 let), ki so mu rodile letos nad 400 kg grozdja. Trte vzbujajo splošno pozornost.

Popackano pismo.

Našemu ugankarju se je pomazalo pismo, ki ga je hotel poslati sotrudniku. Bistre glave naj ga skušajo prebrati sedaj! I. nagrada: Andree: Radio. — II. nagrada: About, Kralj gora.

Rešitev uganke v št. 40 »Il. Slovenca«: Slika cerkve je sestavljena iz raznih delov ljubljanskih cerkva: 1. levi stolp je od stolne cerkve; 2. desni stolp je od cerkve sv. Petra; 3. zgornji del pročelja je od nunske cerkve; 4. srednji del pročelja je od cerkve presv. Srca Jezusovega; 5. spodnji del pročelja in portal je od cerkve na Rakovniku; 6. stopnice so pa od frančiškanske cerkve.

Za I. nagrado je bil izžreban: Ivan Kogovšek, Kopanj; II. nagrado pa: Hafner Andrej, Ljubljana. Pravih rešitev je pa prispelo 125.

Sergej Minclor:

Car Berendej.

(Povest iz sibirskega pragozda.)

VIII. poglavje.

Zdaj pa je vedel ves Minusink, ne samo voznik, da se je odprl ob Jenisejskih pragovih led. Govoricam ni hotelo biti konca: še najstarejši ljudje so se spominjali samo dveh slučajev tako zgodnjega ledohoda. Pravili so, da to vselej napoveduje vojno.

Voznik pa za nič ni hotel peljati slov v Urjanhaj čez gore, češ da ni bil nikoli tam in ne pozna poti. Tudi ni imel nobenih tovornih konj. Pristal je samo na to, da bi jih peljal do Grigorjevke, sto verst daleč. Tako se je zvala vasica tik ob vzožju gorovja. Odtod so pohajali lovci po stezi v planine. A ni kazalo, da bi koj odrinili tja. Saj je bila zima v tajgi, pa ne bi tam konji prav nič opravili! Ni se tudi splačalo, da bi se vrnili v Krasnojarsk, saj bi se morali kak teden pozneje vrniti. Poleg tega bi lahko potnike ustavila pomladna razvlika, pa si ne bi znali pomagati! V stepi imajo črno pa mastno prst. Če bi postale poti blatne, nobena trojka ne bi bila kos cesti. Morali bi obtičati sredi vožnje, pa vedriti nemara dva tedna!

Vedenej Savič je ugibal tako in drugače, pa je videl, da bo treba počakati v Minusinskem. Prav za prav ni bilo to tako napačno. Saj se jim ni nikamor posebno mudilo, pa vendar je prijetnejše opraviti obhajilo in spoved ter praznovati veliko noč med ljudmi, ne pa z medvedi sredi tajge!

Poslal je svoje fante, naj poiščejo pripravno stanovanje. Saj se ni splačalo ždeti tri tedne v krčmi. Sam pa je vzel gosje pero v desno roko pa pričel pisati Matveju Paliču natančno poročilo.

Čez noč je nastala zgodnja, vesela pomlad. Minusinci niso poprej slutili, da bodo tako kmalu spravili sani. Velikonočna nedelja je napočila, pa so že prišli vsi z vozovi. V mestu je peščen svet: na solčni pripeki je že dvigal vetrič prah po cestah.

Čas je minil, kakor bi pihnil.

Fantje so se seznanili menda z vsem mestom. Pri gospodarju, kjer so dobili stanovanje, so barvali piruhe. Dekleta so naše fante upregla: mesiti so morali testo za šarkeljne. Kljub temu, da je bil veliki teden, je mladina veseljačila. Če so odšli za trenutek starejši ljudje iz kuhinje, takoj se je pričelo smehljanje, pogledovanje, vesel razgovor. Grigorij

Naš modni kofiček

Bluza po jesenski modi.

Ker so kostimi bolj in bolj moderni, je prišla tudi bluza, ki smo jo precej časa po mačehovsko gledali, do nove veljave. Jesenska moda se je zelo zavzela, da imamo nekaj prav ličnih vzorcev za blužo. Predvsem je moderna bluza zelo preprosta in zato elegantna in ima kaj malo okrasov. Za te bluže uporabljamo različne vrste blagov. Izdelujemo jih iz kina-krepa, Georgetta, Maroko-krepa in krep-satina. Za navadne potrebe napravljamo bluže iz trpežnejšega blaga, najčesče iz sirove svile, pa tudi iz volnenega blaga. Vse bolj pripravne pa so bluže iz pletenin, tako pleteni telovniki in volneni žempri. To prav za prav niso pristne bluže, a jih najboljše nado-meščajo. K tem bluzam nosimo razna krila, ki se vjemajo z njih vzorci. Če imamo volneni žemper ali telovnik, tedaj bodi krilo gladko ali pa zgibano. Časih oblečemo k bluzi tudi moderno krilo z neenako dolžino, iz česar nastane potem obleka, ki se zdi, da je v enem narejena. Glede barve modernih bluz omenjamo, da se ravna po okusu dotične ženske, a to drži, da so črne bluže kaj redke, ker jih ne moremo imeti drugače, ko da je tudi krilo črno. Na priloženi skupini vidimo nekaj modernih bluz: Prva je pleten telovnik, ki je obrobjen s temnimi trakovi in prepasan s pasom iste barve ko trakovi. Tisti vzorci, ki so poševno križasti, so priljubljeni zlasti zato, ker je v njih postava vitka. Ti telovniki so rjavkasti ali peščeno sivi, vzorci pa živahno barvasti. — Druga skica nam kaže blužo, ki

vpliva mladostno in se končuje s pasom z zaponko. Rokavi so v zapestju iz svile ali trpežnega blaga. Bluza tretje skice bodi iz sirove svile ali kina-krepa svetle barve. Tudi tu je ozek pas zelo na mestu. Časih okrasimo nove bluže s ponarejenimi biseri. Tako blužo vidimo na četrty skici. Če oblečemo k tej bluzi zvončasto krilo, imamo prav lepo praznjo obleko. Peta skica prikazuje blužo, ki je sestavljena iz čipk in krep-satina in zadnja bluza, ki je moderne, črno-bele barve. Narejena je iz črnega in belega krep-satina. Namesto črnega je pravilno tudi, če vzameš temno modro blago. Iz vsega razvidimo, da tvori bluza prvo točko v vprašanih modernih oblekah in bo letos povsod priljubljena.

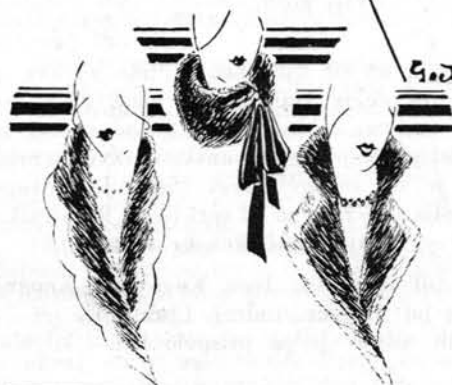

Pahljača.

Doslej se je ženska moda izogibala ženskosti, a zdaj prihajajo stvari na površje, ki skušajo spet podčrtati ženskost v modi. Že smo dobili lične ženske dežnike, krasne torbice, šopke na obleke itd. — in zdaj tudi pahljačo, ki je pa zelo preprosta. Moderna pahljača, ni iz čipk in peres, marveč iz pajčolana, ki je zares ko pajčevina.

Moderni kostimi

niso to, kar so bili časih, namreč obleka, ki jo je morala imeti sleherna ženska. Moderni kostimi so bolj za potrato, obleka, ki je nekam odveč. Zato so pa ti kostimi narejeni iz dragocenejših blagov in so izbranih barv, kakor: zamolklo rdeči, zeleni, lepo rjavi. Obšiti so s krznom, zlasti krog vratu. Ti ovratniki so položeni, stoječi ali se teso prilagajo krog vratu in so zavezani s pentljo — kakor razvidimo iz pričujoče skice.

je Nilki kakor slučajno s sandalom namesto piruha pobarval nos. Ta ga je namazal s testom po licih. Mikiti pa so na glavo poveznili velik lonec, ker je bil tako redkobeseden.

Prišel je praznik, pa je res bil najlepši dan v vsem letu. Solnce ni grelo, naravnost pripekalo je. Nebo je bilo tako sinje kakor junija. Vetra pa ni bilo niti za vzdihljaj.

Mali in stari, vsi so se usuli ven. Vsi so bili lepo opravljeni, v novih oblekah. Ženske pa bi kar gledal človek, ko so se prikazale. Vse so imele svilene pisane sarafane. Glave in beli vratovi so jim bili okinčani z bisernimi obeski in ogrlicami. Omoženim ženam so se svetlikali na avbah dragulji.

Sibirski kmetje, ti pravi domačini, so sicer nad vse zastavni in močni. Malokje so jim kos ljudje na Ruskem, v stari domovini. A moški se vsi lahko skrijejo pred minusinskimi deklety: vsako izmed njih bi takoj lahko vzeli za kraljico! Visoke so in lepo raščene. Prsi se jim dvigajo kakor valovi na reki. Vse imajo sinje, jasne oči. Kite jim vise kakor debel konopec skoro do tal. Korakajo tako ponosno ko pávice, pametne pa so vsaka za dve. Kdor si tako ženo vzame, ima kaj pogledati, ima koga lepo oblačiti, pa si v korist hraniti. S tako ženo je mož kakor pod božjim varstvom. Tako lepo gospodari, da je veselje. Vsakega gosta zna sprejeti, pa naj bo kdor koli, pa še bolj zna srečati nesrečo. Taka žena ne

obupa, ne pretaka solz. Če bo treba, prva plane v ogenj, sama s puško prepodi razbojnike.

Na trgu so postavili v vrsti gugalnice. Fantje in dekleta so letali v nebo. Okoli so se potikali prodajalci s sladkim blagom: rožiči, lectom, cedrovimi orehki, katere luščijo za kratek čas povsod na Sibirskem. Obenem so tudi kotalili piruhe po žlebu, drugi pa so jih sekali, katero bo bolj trdno. Povsod so ljudje spodobno drug drugemu voščili praznike, se nizko priklanjali in trikrat poljubovali.

Nilka je vzel menda dvajset piruhov s seboj, pa mu nič niso zalegli, ker je samo zijala prodajal. Slabo je meril pri igri, pa vse izgubil ali kar tako podaril dekletom, ko je voščil. Zato pa je bil Mikita resen fant. Samo pet piruhov je imel, a ni pasel oči po dekletih, meril je dobro, vselej zadel: polno košarico jajc je privlekel domov.

Grigorij se je zibal na gugalnici, sekal jajca in pogostil znana dekleta z lešniki in z lectom. Šele zvečer se je spomnil tovarišev, se ogledal, pa nikogar ni videl: vsak je bil kje drugod.

Potem se je vrnil Grigorij domov. Tam so bili že pogrnili mizo za večerjo. Prav daleč je ždel na samem, na klopi nekdo. Nilki sličen. Prav mrk in pust je bil videti, gledal je neprenehoma v okno. Grigorij je bolj pazno pogledal: pa je bil res Nilka, nihče drugi.

(Dalje prihodnjič.)